

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 43. Quæ in Bello civili secuta sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

levaverat, fiduciam singularem posue-
rat. Sæcul. XII.
A C. 1106.

§. XLIII.

Quæ in Bello Civili secuta sint.

Verum Henrico nequicquam reclamante & proficiente, quod Papæ subjici *Abb. Urspe.* vellet, qui factionem filii sequebantur, eum omnesque fautores ipsius nihilominus pro Schismaticis habebant, quo nixi fundamento, quamprimum Imperio renunciasset, decreta in eos exsequi cœperunt. Complures Episcopi e Sedibus suis ejecti, & alii, tanquam Catholici, expulsis subrogati, quorum aliqui statim in Festis Nativitatis Domini anno millesimo centesimo quinto ordinati fuerunt. Sed necdum Catholicorum zelus hic stetit. Effossa humo Episcoporum Schismaticorum corpora ex Ecclesiis projecerunt. Atque præter alia Guiberti Antipapæ ossa ex Ecclesia Ravennatensi, ubi annis quinque quieverat, eruta sunt. Omnia, quæ egerat, invalida declarata, & omnes Clerici ab Episcopis Schismaticis ordinati, usque ad examen, cui subjiciendi erant, suspensi.

Inter hæc in Italia quidam Henrici Patris Bellidux, nomine Wernerus, Urbi Aquinati præfectus, collectis undique copiis, & non nullis Romanis magna auri vi in suas partes pertractis, effecit, ut Abbas

Sæcul. XII.
A.C. 1106.
Farvensis, sub nomine Silvestri, Papa eligeretur, dum Paschalis Papa haud procul Benevento moratur. Verum haud diu post Antipapa iste a Catholicis probrose ejectus est.

Episcopi ad Papam a Comitibus Moguntinis missi, cum Tridentum, circa medium Quadragesimæ, pervenissent, in custodiam rapti sunt a quodam juvene Dynasta, Alberto nomine, prius Tridenti Præfecto, qui id in mandatis ab Henrico Patre Imperatore accepisse dicebat. Itaque nullus, nisi Gebhardus Episcopus Constantiensis, per valles exteris ignotas a viarum peritis ductus, in Italiam penetravit, & ad Papam, Comitissa Mathilde operam præbente, pervenit. Ceteri ab Alberto, qui proficiscentes ceperat, indigne habiti sunt, excepto Ottone Episcopo Bambergensi, cujus miles* erat. Quin hic Præsul obtinuit, ut Bruno Archiepiscopus Trevirensis & Guibertus Comes libertati restituerentur, addita conditione; Imperatorem adirent, de pace cum ipso agerent, & mandata referrent, quid Imperator de ceteris captivis decerneret. At Welfo Bavarie Dux post triduum elapsum adest cum Regis juvenis milite, ac cives Tridentinos ad recipiendum Gebhardum novum Episcopum compellit. Tum etiam timore incusso extorsit ab Alberto, ut captivos

* Vasallus.

ptivos Legatos, veniam facti petens, di-
mitteret.

Sæcul. XII.
A.C. 1106.

Rex juvenis, Festo Paschatis, quod hoc anno millesimo centesimo sexto in vigesimam quintam Martii incidebat, Bonnæ celebrato, circa medium Junii Coloniam, quam ejus Parens, ejecto Archiepiscopo, opere munierat, milite cingit. Illius tempore obsidionis, quæ ad unum mensem tenuit, ejus Parens, Leodii commorans, Legatos misit cum literis tum ad filium, tum ad Principes datis. Filio exprobrabat, quod se Bingæ captivum custodiæ tradidisset, & filius parentem pessime haberi jussisset. Tum subjungebat: *Frustra æquitatis speciem ab injuria Papæ & Ecclesiæ Romanæ illata perfidiæ tuæ præbere conaris, cum te præsentem Legatis professi simus, quod in omnibus Pontifici obedire parati essemus, Principibus, patre nostro Hugone Abbate Cluniacensi, aliisque viris piis, ad consilium adhibitis.* Tum rogat filium, ut saltem in causa parentis sui Justitiæ locum daret, & claudit epistolam dicens, quod ad Papam & Ecclesiam Romanam appellet. Epistola ad Principes eandem querelas & eandem appellationem continebat. Rex juvenis, duabus hisce epistolis publice recitatis, suadentibus Principibus, & ipse Legatos ad Patrem remittit cum literis, quas etiam prius ab Hen-

Querelæ Patris & Filii.
ap. Urst. p. 398.

p. 399.

Sæcul. XII. A.C. 1106.
 ap. Ursperg.

rico Archiepiscopo Magdeburgensi publice legi iussit. Erant vero in hunc ferme modum scriptæ: *Postquam Schisma annos circiter quadraginta Imperium Romanum usque adeo perturbavit, ut ad Paganismum prope Apostatæ reversi simus, Deo miserante, ad unitatem Ecclesiæ rediimus, cum nulla superesset emendationis spes, Schismatis funesti Caput Henricum, qui nomen Imperatoris gerebat, rejecimus, & Regem, licet ejus filium, Catholicum tamen, elegimus. Ipse Pater hanc electionem se approbare testatus est, Insignia Imperii reddidit, inter lacrymas filium nobis commendavit, & denique promisit, sibi postbac nihil amplius præter animæ suæ salutem curæ futurum esse.*

Nunc vero ad ingenium redit, in toto orbe terrarum querelas spargit, illatam sibi esse injuriam, Francos, Anglos, Danos, & alias gentes propinquas ad arma nobis inferenda excitat, causæ justitiam obtendit, & nostra se deinceps securum esse consilia pollicetur. Verum non alia profecto mente hæc omnia movet, quam ut Catholici hujus exercitus robur infringat, Ecclesiam vastet, nosque pristino anathemate involvat. Quare Rex, omnes Principes, totusque exercitus Catholicus statuerunt, ut Henricus in illum locum, & tanto quo volet præsidio tutus, veniat, ubi omnia quæ ab exordio Schismatis acta sunt

sunt utrinque ad examen vocentur, tam patri quam filio, quod iustitia postulat, exhibeatur, & tandem exclusa omni mora lites & iurgia, quæ Ecclesiam & Rempublicam concutiunt, sopiantur. Legatos, qui istud decretum detulerunt, postquam a conspectu Imperatoris redierunt, ab ejus Aulicis male habiti sunt, quod cum ipsis communicare nollent, & excommunicatis accenserent. Responsum vero ab Henrico patre retulerunt; Principes exercitum dimitterent, & locum Comitiorum statuerent.

§. XLIV.

Henrici IV. obitus.

Henricus filius urbis Coloniensis obsidionem solvere coactus, de suis misit ad Patrem, qui eum ad colloquium intra dies octo Aquisgranum invitarent. Hac de re conquestus est Pater data epistola, quæ fuit ultima, ad Episcopos & Principes Regni directâ; dicebat enim, ampliores quam octo dierum inducias etiam infimæ conditionis homini concedi solere. Tandem tertio ad Paschalem Papam & Ecclesiam Romanam appellabat. Verum haud diu post civili bello finem imposuit mors Henrici, die Martis, septima Augusti, anno millesimo centesimo sexto, fatis functi. Necdum annum vitæ quinquagesimum quintum expleve-

Sæcul. XII.
A.C. 1106.